

KIRÁLY LÁSZLÓ

Levlap

*Ébresztem magam és egyre jobban
verset írok nagy haragomban.
Szállok szárny nélkül, míg tart az ének –
Ferenczes Pistának, Fekete Vincének.
Ők nem engednek ébren aludni,
valamint – de rossz rím! – megalkudni.
Úgy éltetnek, hogy meg sem ölnek,
Azonnal verset a Székelyföldnek!
Itt a vers, benne semmi se álnok.
Ordítanak az éber álmok.
Nélkülük nem láttam volna meg soha
ezt: „Pisztráng Lovas Iskola”.
Át a Hargitán lépteink nyomán.
Hol térjünk le? – Ahol kisirültetek, komám.
Négy íróval megyek, nem tudom hova –
kezemben a kormány, istenek lova.
S hogy el ne aludjak, azt süvöltik itt
Király szava: az úr skodásan működik.*

Hófolt

Kányádi Sándornak,
Hargita-fürdőre

*Sándor, a borod jó volt.
Előnkbe jött egy hófolt.
Csúszkáltunk jobbra-balra.
Csak hazamenni akarva.
Ennyi kutya, és ennyi költő.
Ennyi cápa- és emberöltő.
Mikor testvéreim nyomában járok,*

*jönnek a kecskék, szaladárok.
Fiam keresem, szívem, a kutyám.
Három keresztel a Hargitán.
Könnyű a szó, nehéz a fegyver.
Fölemel, alít, ébreszt és megver.
Föld, apa, anya – mind a három.
Vélem, ezt járod, én is ezt járom.
Sándor, a borod mindig jó volt.
Előnkbe jön folyton egy hófolt.
Csúszkálunk-élünk jobbra és balra.
De mindig csak haza-akarva.*

Kolozsvár, 2001. május 29.

Kivezető

Bogdán Lászlónak

*Csak a szél
mi nekünk szól
fegyveres társam*

*hideglelős
eurázsziákban*

elképesztő életben halunk

*szép kutyánk követ
és a halálunk*

*rosszra se
jóra se
senki se inthet*

*mentsd meg uram
a szerelmeinket*

Katasztrófa

*Úgysem hagylak el. Minek?
Ha valaki nem érti a lábam nyomát,
nem értett semmit az életemből.
Micsoda költészet: nincsenek kutyák,
fegyverek, amelyek szeretnék a férfit.
Különben minden torony épül és eldől.
Kilépnél akármi történelemből?
Van egy hatalmas szerelem.
Elmondhatatlan. De ha el – kinek?
Szomorú vagyok, sohase boldog,
mint a gyönyörű öntelt pingvinek...
Natehát, úgysem hagylak el.
Ezerszer elhagytalak, elhagyhattalak.
A szeretők pedig szaladgálnak
szűzen (még) a veszett nap alatt.*

2001. május 29.

A nyitott ablak

Vass Jánosnak

Nem tudom, hol vagy, valaki azt kérdezte, ki volt a kedvenc tanítványom, mindnyájan kedvenc tanítványaim voltatok, de Te azt mondtad: „Ama nem eszik mese”, ez meg semmi más nem jelent, mint hogy alma nem esik messze a fájától, ennél fogva szeretlek Benneteket, gondolom, remélem, van vagy egy kosármű gyermeked, ahogy illik, unokád, Sófalán, ahonnan származol, Rátok gondoltam, gyönyörű idő volt, mentünk az öröklét felé, vörös-e még a hajad, János, és a gyermekeké? Fogalmunk sincs, milyen az út, de azonnal találj egy igazi közmondást nekem!